

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2009 r. Trybunał Sprawiedliwości (piąta izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 13 lipca 2009 r. — Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde i Marina Stöffler przeciwko Finanzamt Bonn-Innenstadt

(Sprawa C-262/09)

(2009/C 267/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde i Marina Stöffler

Strona pozwana: Finanzamt Bonn-Innenstadt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy swoboda przepływu kapitału przewidziana w art. 56 ust. 1 WE i art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 WE, zasada skuteczności i zasada *effet utile* stoją na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak § 36 ust. 2 zdanie drugie pkt 3 EStG [Einkommensteuergesetz (ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych)] (w brzmieniu obowiązującym w latach, których dotyczy spór), zgodnie z którym podatek dochodowy od osób prawnych w wysokości 3/7 dywidend brutto podlega zaliczeniu na podatek dochodowy od osób fizycznych, o ile nie pochodzą one z wypłat zysków, w odniesieniu do których przyjmuje się wykorzystanie kapitału własnego w rozumieniu § 30 ust. 2 pkt 1 KStG [Körperschaftsteuergesetz (ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych)] (w brzmieniu obowiązującym w latach, których dotyczy spór), mimo że faktycznie zapłacony podatek dochodowy od osób prawnych należy od dywidendy otrzymanej od spółki mającej siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego WE w rzeczywistości nie może zostać ustalony i mógłby być większy?
- 2) Czy swoboda przepływu kapitału przewidziana w art. 56 ust. 1 WE i art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 WE, zasada skuteczności i zasada *effet utile* stoją na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak § 36 ust. 2 zdanie drugie pkt 3 zdanie czwarte lit. b) EStG (w brzmieniu obowiązującym w latach, których dotyczy spór), zgodnie z którym zaliczenie podatku dochodowego od osób prawnych wymaga przedstawienia zaświadczenia w sprawie podatku dochodowego od osób prawnych, o którym mowa w § 44 i nast. KStG (w brzmieniu obowiązującym w latach, których dotyczy spór), które powinno zawierać między innymi kwotę podatku dochodowego od osób prawnych podlegającą zaliczeniu

oraz zestawienie wysokości świadczeń według poszczególnych składników podlegającego wykorzystaniu kapitału własnego na podstawie szczegółowego podziału kapitału własnego w rozumieniu § 30 KStG (w brzmieniu obowiązującym w latach, których dotyczy spór), mimo że w rzeczywistości nie można ustalić faktycznie zapłaconego zagranicznego podatku dochodowego od osób prawnych, który podlega zaliczeniu, ani też przedstawić zaświadczenia dotyczącego dywidend zagranicznych?

- 3) Czy w razie rzeczywistej niemożliwości przedstawienia zaświadczenia w sprawie podatku dochodowego od osób prawnych, o którym mowa w § 44 KStG (w brzmieniu obowiązującym w latach, których dotyczy spór), i w braku możliwości ustalenia faktycznej zapłaty podatku dochodowego od osób prawnych należnego od dywidendy zagranicznej, swoboda przepływu kapitału przewidziana w art. 56 ust. 1 WE i art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 WE nakazuje oszacowanie wysokości podatku dochodowego od osób prawnych i uwzględnienie w danym przypadku również uprzednich pośrednich obciążeń podatkiem dochodowym od osób prawnych?
- 4) a) Jeżeli na pytanie drugie zostanie udzielona odpowiedź przecząca i zaświadczenie w sprawie podatku dochodowego od osób prawnych będzie konieczne:

Czy zasady skuteczności i *effet utile* należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak § 175 ust. 2 AO [Abgabenordnung (ordynacja podatkowa)] w związku z art. 97 § 9 ust. EGAO [Einführungsgesetz zur Abgabenordnung (ustawa wprowadzająca ordynację podatkową)], zgodnie z którym między innymi od dnia 29 października 2004 r. przedstawienie zaświadczenia w sprawie podatku dochodowego od osób prawnych nie jest już uważane za zdarzenie retroaktywne, wskutek czego w razie ostatecznego ustalenia podatku dochodowego od osób fizycznych zaliczenie zagranicznego podatku dochodowego od osób prawnych zostaje pod względem proceduralnym uniemożliwione, przy czym nie został przyznany termin przejściowy dla dochodzenia zaliczenia zagranicznego podatku dochodowego od osób prawnych?

- b) Jeżeli na pytanie drugie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca i zaświadczenie w sprawie podatku dochodowego od osób prawnych nie będzie konieczne:

Czy zasady skuteczności i *effet utile* należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak § 175 ust. 1 zdanie pierwsze pkt 2 AO, zgodnie z którym decyzja podatkowa powinna zostać zmieniona, jeśli wystąpi zdarzenie retroaktywne — jak na przykład przedstawienie zaświadczenia w sprawie podatku dochodowego od osób prawnych — i tym samym w odniesieniu do dywidend krajowych zaliczenie podatku dochodowego od osób prawnych jest możliwe również w przypadku ostatecznych decyzji w sprawie podatku dochodowego od osób fizycznych, podczas gdy nie byłoby to możliwe w przypadku dywidend zagranicznych z powodu braku zaświadczenia w sprawie podatku dochodowego?